

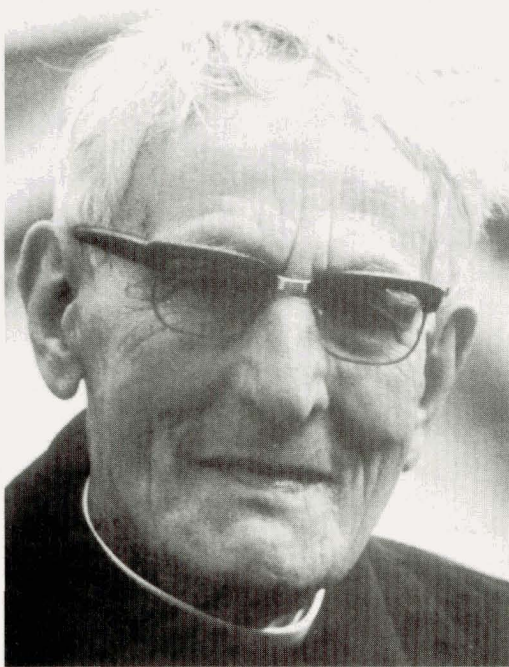
nieuwe bezoekers is in ieder geval indrukwekkend! Vanuit het zolderraam van het huis zien wij hoe de zwerm neerstrijkt op de natuurstenen muur vlak onder de dakrand. We eten eerst rustig de rest van ons stokbroodje op en gaan dan nog eens uit het zolder-raam kijken. Waar we allebei tegelijk roepen: 'Oh nee, niet weer hè!' De zwerm is namelijk langzaam in een klein gaatje in de muur aan het verdwijnen. Alweer inwoners? Aangezien we Arnaud niet kunnen berei-ken en we eindelijk wel eens ongestoord van onze vakantie willen genieten, besluiten we die dag erop uit te trekken en 's avonds gezellig in een restaurantje te gaan eten. We zien geen bij die dag.

Als we de volgende morgen fris gedouched en goed gehumeurd naar buiten stappen, horen we echter weer een vervaarlijk gebrom in de lucht. We rennen de trap op om uit het zolderraam te kijken wat er nu weer te beleven valt. De heldere lucht kleurt grijs van de bijen. We zien in een onafzienlijke stroom het ene na het andere bijtje uit het gat in de muur kruipen om zich bij de bijen in de lucht te voegen. Plotseling formeren ze zich en drijven als een wolk het dal in. Op zoek naar een andere behuizing. Rust...., wat een heerlijke rust. Een zonnige vakantie tussen geurende kruiden met zoemende bijen is fijn, maar het moeten er niet te veel zijn.

In memoriam

BROEDER ADAM

3 augustus 1898- 1 september 1996

Broeder Adam, wereldberoemd door zijn creatie de Buckfastbij, had als monnik een unieke opvatting over de perfecte honingbij. Deze bestond niet en moest dus door de mens geschapen worden. Deze perfecte honingbij zou nooit bestaan maar gedurende zijn meer dan 70 jaar durende zoektocht kwam deze bijenteler erg dicht bij zijn ideaal.

In 1898 geboren als Karl Kehrlé te Bibberach in het zuiden van Duitsland reisde hij in 1910 als twaalfjarige jongen naar de Buckfastabdij van de Benedictijnerorde in het Engelse graafschap Devon om te helpen met de wederopbouw van het klooster. Aangezien hij lichamelijk niet opgewassen was tegen het zware werk van steenhakken, werd hij in 1915 te werk gesteld aan de bijen. Hij assisteerde broeder Columban de toenmalige kok. In één van zijn boeken merkte hij later op dat van de ongeveer 18 volken toentertijd geen twee in eenzelfde kast gehuisvest waren. In 1919 kreeg hij de volle verantwoordelijkheid over de imkerij. Het was geen voorspoedige tijd voor de bijen. De acarapis mijtziekte sloeg toe en maar 16 volken van de 45 overleefden het. De overlevende volken hadden koninginnen die kruisingen waren tussen de oude Engelse bij en de geïmporteerde Italiaanse bijen. De betekenis van het kruisen van bijenrassen voor het kweken van vooral acarapis resistente bijen drong al gauw tot hem door. Hiermee vingen tussen 1951 en 1981 zijn uitgebreide reizen aan eerst, door Europa maar later ook naar het Midden-Oosten, Klein

Azië en Afrika op zoek naar bijzondere rassen zodat hij zijn inmiddels ontwikkelde Buckfastras kon verbeteren. Dit kruisen verliep niet lukraak maar volgens de wetten van de illustere voorganger monnik Gregor Mendel.

Zijn eerste erkenning kwam met het ontvangen van een ridderorde van de Britse koningin, de OBE (Order of the British Empire), in 1974. Tevens ontving hij het Duitse Verdienstkruis, alsmede een ere-doctoraat van de Zweedse Universiteit te Uppsala in 1987 en een Brits ere-doctoraat van de Engelse Universiteit te Exeter. De bij op Kreta, *Apis mellifera adami* is naar hem vernoemd.

Zijn boeken 'Bijen houden op de Buckfastabdij', 'Op zoek naar de beste bijenstammen' en 'De teelt van de honingbij', zijn in vele talen vertaald en over de hele wereld gelezen.

Iedereen die hem kende zal Broeder Adam blijven herinneren als een markant persoon en een hartstochtelijk bijenhouder.

*Karl Kehrlé Stichting
Secretaris, Michael van der Zee*